

תלמודו בידו

דף קיג עמוד א

יבמות

א קטנה שהשיאתה אמה לכהן או חרשת שנשאת לכהן, האם אוכלת בתרומה ?

ב קטנה שהשיאתה אמה, חרשת, שניה, איילונית ואשת חרש, האם יש להן כתובה, ומדוע ?

ג לשמואל, הבא על אשת חרש בשוגג האם חייב באשם תלוי, ומדוע ?

ד מי הם החמשה שאם תרמו אין תרומתם תרומה, ואף לא לחומרא ?

א קטנה שהשיאתה אמה: אוכלת בתרומה דרבנן [שאינן נישואיה אלא מדרבנן].

חרשת הנשואה לכהן: אינה אוכלת אפילו בתרומה דרבנן.

גזירה שמא כהן חרש יאכיל אשתו החרשת בתרומה.

והיא אסורה שמא יבואו להתיר זאת גם לפיקחת הנשואה לחרש כהן.

והיא אסורה אף בתרומה דרבנן גזירה שמא יאכילה אף בתרומה דאורייתא.

ב קטנה: נתגרשה יש לה כתובה, ולא ימנעו מלישאנה כיון שתגדל ותבא לכלל דעה.

מיאנה, אין לה כתובה כיון שיוצאת מרשותו בעל כרחו.

חרשת: אין לה כתובה, כדי שלא ימנעו מלישאנה. ואם כתב לה, כתובתה קיימת.

שניה: אין לה כתובה משום שנישאה לו באיסור, וקנסוה חכמים.

איילונית: אין לה כתובה, שמקח טעות הוא.

אשת חרש: אין לה כתובה. נתפקח, אם רוצה לקיימה יש לה כתובה.

ג לשון א': פטור. 1. מפני שחרש ודאי אינו בן דעת, ואין בקידושיו כלום.

2. ספק בן דעת, אך אין אשם תלוי אלא בחתיכה משתי חתיכות.

לשון ב' [וכן סובר ר' אלעזר]: חייב, שאף על חתיכה אחת חייב אשם תלוי.

ד חרש. שוטה. קטן. תרם את שאינו שלו ולא צוהו בעל הבית. גוי שתרם של ישראל.

לר' אלעזר: תרומת חרש היא ספק ולא תצא לחולין, שספק אם יש לו דעת.